RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 99.206 van 27 september 2001
in de zaak A. 95.268/VII-22.783

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MEULEMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 6 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 24 juli 1999 en verklaarde zich op 26 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 10 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 28 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Mast.
>
> Betrokkene, een Oekraïns staatsburger van joodse origine, verklaarde dat hij zijn land verliet omwille van de problemen die hij zou hebben gekend als gevolg van zijn origine. Zo zou betrokkenes echtgenote (XXX) op 10 juni 1999 omstreeks 23 uur, door een zekere I. S. (wiens oom een belangrijke functie binnen de centrale politie van betrokkenes woonplaats Konotop zou vervullen) en zijn vrienden zijn verkracht. De volgende dag zouden betrokkene en zijn echtgenote eerst naar de politie zijn gegaan om een verklaring in verband met deze verkrachting af te leggen, waarna ze naar het hospitaal zouden zijn gegaan. In de nacht van 12 juni 1999 zou betrokkene zijn

echtgenote met hoge koorts en hevige buikpijnen naar het ziekenhuis hebben gebracht waar zij een miskraam zou hebben gehad. Tot 16 juni 1999 zou zijn echtgenote in het hospitaal hebben verbleven. In tussentijd zou betrokkene zich op 13 juni 1999 bij de politie hebben moeten aanmelden. Daar zou betrokkene zijn herinnerd aan een drugszaak waarbij hij getuige was geweest. De politie zou ermee gedreigd hebben betrokkene in deze zaak als schuldige aan te duiden wanneer zijn echtgenote haar verklaring niet zou intrekken. Nadat betrokkenes echtgenote op 16 juni 1999 het hospitaal had verlaten, zouden zij voor een periode va twee weken naar hun landhuisje zijn gegaan. Op 14 juli 1999 zou betrokkene het bezoek hebben gekregen van een vriend die bij de politie werkte en die hem aanraadde de klacht in te trekken om aldus ernstige problemen met de politie te voorkomen. Inmiddels had betrokkene ook een convocatie van de politie ontvangen om zich op 15 juli 1999 aan te bieden. Betrokkene zou hier niet op zijn ingegaan maar, hij zou samen met zijn echtgenote en hun zoontje naar het huis van betrokkenes schoonvader zijn gegaan. Op 17 juli 1999 zou betrokkene samen met een vriend van zijn schoonvader naar een reisbureau in Kiev zijn gegaan om hun vertrek naar België voor te bereiden. Betrokkene en zijn echtgenote ontvingen een visum voor Oostenrijk (hun zoontje niet) doch ze moesten eveneens een papier ondertekenen waarin zij verklaarden in Oostenrijk geen asielaanvraag te zullen indienen. Op 22 juli 1999 zou betrokkene samen met zijn echtgenote (hun zoontje dat geen visum had bekomen bleef in Oekraïne) hun land hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar ze op 26 juli 1999 de status van vluchteling aanvroegen. Op 3 december 1999 ontving betrokkene een 'bijlage 26 quater' waarmee hij zich bij de Oostenrijkse overheid diende aan te bieden. Doch, betrokkene zou samen met zijn echtgenote op 10 december 1999 vanuit België naar hun woonplaats in Oekraïne zijn teruggekeerd. Op 12 december 1999 zouden ze er zijn aangekomen en de volgende dag zou betrokkene opnieuw zijn beginnen werken (als taxichauffeur met zijn eigen wagen). Op 14 december 1999 zou Igor Sivir aan betrokkene hebben gezegd zijn klacht in te trekken om problemen te voorkomen. De volgende dag zou betrokkene dan samen met zijn echtgenote de klacht hebben ingetrokken. Doch I. S. zou betrokkene zijn blijven bedreigen en hij zou hebben geëist dat betrokkene gratis voor hem en zijn vrienden zou werken als taxichauffeur. Betrokkene zou dit noodgedwongen ook gedaan hebben. Op 20 december 1999 zouden twee personen van de SBU (dienst Veiligheid van Oekraïne) betrokkene en zijn echtgenote thuis hebben opgehaald en naar het bureau hebben gebracht. Daar zouden ze ieder apart zijn ondervraagd over hun asielaanvraag. Hun paspoorten zouden hierbij zijn ingehouden. Op 30 december 1999 omstreeks 23 uur, toen betrokkene samen met zijn echtgenote en hun zoontje na een feestje naar huis terug reden, zou I. S. hen met de wagen hebben achtervolgd en hierbij de achterruit van betrokkenes wagen hebben beschoten. Betrokkene en zijn gezin zouden dan naar een goede vriendin van betrokkenes echtgenote zijn gegaan. Vandaar zouden betrokkene en zijn echtgenote de volgende ochtend Oekraïne verlaten hebben en opnieuw naar België zijn gereisd waar ze hun eerder gestarte asielprocedure konden verder zetten. Bij zijn eerste aankomst in België was betrokkene in het bezit van volgende documenten: een internationaal paspoort met visum voor Oostenrijk, een document waarin hij verklaarde geen asiel te zullen aanvragen in Oostenrijk, een kopie van een geboorteakte, een diploma, een geschreven verklaring van zijn echtgenote in verband met de verkrachting afgelegd bij de politie, twee attesten van een ziekenhuis (één van betrokkenes echtgenote en een ander van zijn zoontje) en een attest van medisch onderzoek van zijn echtgenote. Toen betrokkene voor de tweede maal in België aankwam was hij in het bezit van een geboorteakte van zijn echtgenote (niet dezelfde als de kopie die de eerste keer werd voorgelegd) en een aantal documenten die hun verblijf in Oekraïne van december 1999 zouden moeten bewijzen (een treinkaartje van Kiev naar Konotop, een bewijs van woonst en een boete die betrokkene zou hebben moeten betalen omdat zijn taxi-vergunning was verstreken).

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat) enerzijds en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote anderzijds, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn echtgenote zich de dag na de verkrachting zowel meldde bij de politie als bij de procureur, terwijl uit zijn verklaring afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij enkel naar de politie ging (zie

verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 7). Zijn echtgenote verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat zij enkel naar de procureur ging, terwijl ook uit haar verklaring afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij enkel naar de politie ging (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 3). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij eind juni 1999 het bezoek kreeg van zijn vriend die bij de politie werkte en dat deze vriend hem vertelde dat wanneer ze de klacht niet zouden intrekken, betrokkene beschuldigd zou worden in een drugszaak waarin hij getuige was geweest. Op het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene echter dat deze vriend hem op 14 juli 1999 een bezoek bracht, nadat de politie (en niet deze vriend zoals betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde) hem aan bovengenoemde drugszaak had herinnerd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 9).

Eveneens op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat hij op 17 juli 1999 samen met een vriend van zijn schoonvader in Kiev was om hun vertrek naar België te regelen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 2 en 3). Zijn echtgenote verklaarde echter dat betrokkene op 15 juli 1999, samen met haar, haar vader en een vriend van haar vader, naar Kiev was gegaan (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 4). Bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene ook dat hij vóór zijn eerste vertrek naar België meermaals door onbekenden werd aangesproken en bedreigd en dat zij zijn autobanden met een mes hadden kapot gestoken. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal maakte hij van deze incidenten geen melding, hetgeen zeer vreemd is. Wel verklaarde hij er dat zijn echtgenote na de verkrachting in het ziekenhuis was opgenomen omwille van een miskraam; een gegeven waarvan hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer geen melding maakte. Betrokkene stelde verder op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn echtgenote op 20 december 1999 ieder apart werden ondervraagd door de SBU (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 15). Zijn echtgenote beweerde echter dat zij toen samen werden ondervraagd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 6). Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen aan. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien betrokkenes verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, betrokkene niet aannemelijk kan maken dat de oorzaak van zijn problemen dient gezocht te worden in het feit dat hij en zijn vrouw van Joodse origine zijn. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (Annual Report on International Religious Freedom for 1999; Ukraine, van het U.S. Department of State: Ukraine Country Assessment, van het country Information Policy Unit dd. april 1998: Positie van de Joodse bevolkingsgroep in Oekraïne van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 28 april 1998; Responses to Antisemitism in het Position Paper over Oekraïne van de Union of Councils for Soviet Jews, dd. 1 januari 1998) blijkt echter dat de positie van de joodse bevolkingsgroep in Oekraïne voortdurend aan het verbeteren is en dat zij zonder enige discriminatie de bescherming van hun overheid kunnen inroepen. De Oekraïnse overheid, die het anti-semitisme veroordeelt, neemt ook maatregelen ter bestraffing van enig anti-semitisme. Deze gegevens ondermijnen verder, en in ernstige mate, de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas en de gegrondheid van betrokkenes beweerde vrees vanwege zijn joodse origine.

Zo betrokkenes verklaringen al geloofwaardig zouden zijn, dan lijkt het hierbij eerder te gaan om criminele feiten van gemeenrecht die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien lijkt het hier ook om een privé-conflict met één persoon, Igor Sivir, te gaan en wijst niets erop dat betrokkene zich niet aan verdere moeilijkheden met deze persoon kon onttrekken door zich elders in Oekraïne te vestigen.

Tot slot moet eveneens worden aangehaald dat er ernstig kan getwijfeld (worden) aan de ernst van betrokkenes vrees voor vervolging. Na de ontvangst van zijn 'bijlage 26 quater' in december 1999 zou hij immers, beweerde hij, naar zijn woonplaats in Oekraïne zijn teruggekeerd en niet, zoals hem door de Belgische overheid werd opgedragen, naar Oostenrijk zijn gegaan om daar zijn asielprocedure verder te zetten.

De documenten die door betrokkene werden voorgelegd zijn niet van die aard om hetgeen hierboven werd uiteengezet te wijzigen.

Dit alles maakt dat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt evenals artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet); dat volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing de hoorplicht en de rechten van de verdediging schendt omdat aan de verzoekende partij nooit "een vraag werd gesteld in verband met enige onduidelijkheid";

Overwegende dat de beslissing van de commissaris-generaal geen jurisdictionele beslissing is; dat de rechten van de verdediging in beginsel in het kader van die procedure niet gelden;

Overwegende dat, wat de hoorplicht betreft, de verzoekende partij door de commissaris-generaal, en voordien door de Dienst Vreemdelingenzaken, werd gehoord; dat zij de kans heeft gekregen haar standpunt uiteen te zetten; dat de rechten van de verdediging, noch de hoorplicht -indien zij in casu van toepassing zijn, impliceren dat de commissaris-generaal de asielzoeker wijst op eventuele leemten en tegenstrijdigheden in diens verklaring, of op eventuele gebreken in de door hem verschafte gegevens;

Overwegende dat de verzoekende partij ook een schending inroept van artikel 52 van de vreemdelingenwet; dat zij evenwel niet aangeeft welke paragraaf, noch welke alinea van dit wetsartikel zij geschonden acht, noch waarin die schending zou bestaan; dat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij verder nog stelt dat de commissaris-generaal niet rechtsgeldig kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag op grond van een aantal tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij enerzijds en tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot anderzijds; dat -volgens de verzoekende partij- uit de in de beslissing

aangegeven elementen geen tegenstrijdigheid blijkt en dat de ene verklaring de andere aanvult, omdat de verzoekende partij ervan uitging dat er slechts één administratief dossier bestond dat bij de twee instanties (Dienst Vreemdelingenzaken en commissaris-generaal) telkens werd vervolledigd;

Overwegende dat de vaststellingen waarover sprake steun vinden in de verklaringen van de verzoekende partij en in de stukken van het dossier; dat de verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststellingen en gevolgtrekkingen;

Overwegende dat de commissaris-generaal in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke toedracht van de zaak; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partij, zoals reeds gesteld, er niet in slaagt aan te tonen dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat geen der door de verzoekende partij ingeroepen beginselen voorschrijft dat bij onduidelijkheid van de verklaringen meerdere interviews zouden noodzakelijk zijn, noch dat in geval van twijfel omtrent de waarachtigheid van de verklaringen van de asielzoeker deze in diens voordeel moeten worden geïnterpreteerd;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat in een tweede middel de schending van de rechten van de verdediging wordt ingeroepen doordat de commissaris-generaal zijn beslissing liet steunen op stukken die hij niet aan de verzoekende partij heeft meegedeeld;

Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel reeds werd gezegd dat de rechten van de verdediging in casu niet van toepassing zijn; dat ten overvloede kan worden opgemerkt dat de stukken waarover sprake de informatiebronnen zijn waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst; dat al deze stukken terug te vinden zijn in het administratief dossier, dat de verzoekende partij heeft kunnen raadplegen;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**